

z r. 1854, ač ustanovení tohoto § se nezrušuje v zák. úv. Bylo by též nepraktické, aby notář, jemuž dostane se do ruky otevřené poslední pořízení, aneb když jest nutno učiniti rychlé opatření na př. ohledně pohřbu, musel dříve závěť soudu předkládati za účelem prohlášení. Podobně nemůžeme souhlasiti s tím, aby, jak to činí § 11. lit. g, odňato bylo notářům právo projednávati pozůstalosti, v nichž jsou střední statky. To jest nemístné nadřování bohatému stavu zemědělskému, jež není sociální. Pozůstalosti ty jsou na venkově takměř jediné, při nichž se objevuje větší jmění a, kdyby se mělo projednávání jich notáři odňiti, znamenalo by to vyloučiti jej téměř úplně ze soudního komisařství, což odporuje dlouholeté osvědčené a vžitě prakti prováděné od r. 1854.

Není též správné dle § 212., že nemá notář práva účtovat poplatky za prozatímní uschování a odevzdání cenných hodnot, které přijímá jako soudní komisař.

Zodpovědnost za přijaté hodnoty se na notáře uvaluje, ale náhrady za tuto zodpovědnost požadovati nemá míti práva.

Rovněž nelze souhlasiti s § 214., dle něhož v místech, kde jsou sborové soudy mají býti úkony soudního komisařství příkazovány notářům jen z pravidla. To odporuje dosavadní osvědčené praksi, do níž nebylo ni žádných stesků. Dlužno proto se domáhati, aby § 1. min. nař. ze dne 7. května 1860 čís. 120 zůstal v platnosti, neboť jest to staré nabyté právo notářů, které se najednou ruší bez jakékoliv náhrady.

Také jest třeba v § 215. vytýčiti stranám určitou lhůtu, do které jest jim ponecháno na vůli předložiti výkazy pozůstalostní.

(Dokončení.)

Rozhodnutí

ze »Souboru legislativy a judikatury«. (Nákladem knihtisk. Štursa, Kraut a spol. v Brně.)

Oddělení judiciální.

(Dokonč.)

Nařízení ze dne 28. února 1919 č. 644 sb. nezakazuje nákup a prodej nebo opatření cizozemských platidel u oprávněné banky, nýbrž teprve dispozicí jimi k účelům, tímto nařízením nedovoleným. Jak povolení bankovního úřadu tak i dovozní povolení může býti předloženo dodatečně.

(Rozh. ze dne 10. října 1922, Rv. II. 341/22.)

Uveřejněno: Juristen-Zeitung, 1923, čís. 235.

Znění firmy neodpovídá pravdě, když jméno veřejné společnosti ve firmě není uvedeno správně s českým zakončením »ová«.

(Rozh. ze dne 7. listopadu 1922, R. I. 1309/22.)

Uveřejněno: Česká advokacie, 1923, čís. 9.

Rejstříkový soud jest povinen u společenstev s ručením obmezeným zkoumati platnost usnesení valné hromady dle předpisů zákona a smlouvy společenstevní. Porušení těchto předpisů činí usnesení neplatná a nelze povolit dle nich zápis.

(Rozh. ze dne 18. ledna 1922, R. I. 33/22.)

Uveřejněno: Soudcovské listy, 1923, čís. 284.

Příjemce poštovní poukázky, jemuž vyplacena poštou bankovka padělaná, má přímý náhradní nárok proti poštovní správě. Reklamační řízení nemusí zde předcházeti soudnímu uplatňování nároku.

(Rozh. ze dne 7. prosince 1920, Rv. 256/20.)

Uveřejněno: sb. nejv. soudu sv. II. čís. 803.

Rodiče mají nárok proti dítěti na výživné jen tehdy, když upadli v nouzi. Pod slovem výživa rozumí se i šatstvo a lékařské ošetření.

(Rozh. ze dne 28. listopadu 1922, Rv. I. 706/22.)

Uveřejněno: Soudcovské listy 1923, čís. 293.

Věřitel není povinen nahraditi dlužníku útraty kvitance, kterou dal dlužník sám od sebe zhotoviti svým právním zastupcem.

(Rozh. ze dne 4. ledna 1921, R. II. 436/20.)

Uveřejněno: sb. nejv. soudu sv. III. čís. 844.

Postoupí-li otec synu chalupu s tím, že syn vyplatí za otec otcovský podíl druhému dítěti otcovu, opírá se tento závazek o § 881. obč. zák.

(Rozh. ze dne 31. května 1922, Rv. I. 179/22.)

Uveřejněno: Právník, 1923, str. 36.

Darování může býti odvoláno pro nevděk, i když nejde o čisté darování, nýbrž o smlouvu smíšenou. Z toho, že dárce upustil od obžaloby pro urážku na cti proti darovanému, nelze ještě souditi na prominutí nevděku. Umluva, že se dárce vzdává práva odvolati dar pro nevděk, čelí proti dobrým mravům a jest podle § 879. neplatná. K pojmu postupní smlouvy.

(Rozh. ze dne 7. listopadu 1922, Rv. II. 189/22.)

Uveřejněno: sb. min. sprav. 1923, čís. 221.

Nahodilá zkáza věci, prodané s výhradou vlastnického práva, jde na účet prodatele.

(Rozh. ze dne 11. ledna 1921, R. I. 17/21.)

Uveřejněno: sb. nejv. soudu sv. III. čís. 853.

Zavázala-li se kupující strana platiti poplatek z převozu, může prodávající požadovati náhradu za zaplacený za ní poplatek jakmile jej zapravil, aniž má povinnost rekurovati proti jeho výměře.

(Rozh. ze dne 14. listopadu 1922, Rv. I. 825/22.)

Umluva rozvedených manželů, jichž manželství později bylo rozloučeno, o výživném platí jen rebus sic stantibus, i když bylo umluveno, že se manželka vzdává nároku na zvýšení.

(Rozh. ze dne 19. července 1922, Rv. I. 358/22.)

Uveřejněno: Právník 1923, str. 69.

I když příspěvek na výživu manželky stanoven byl směrem, v němž se manželka všech dalších nároků zřekla, může tato přece za změněných poměrů žádati zvýšení příspěvku smlouveného.

(Rozh. ze dne 17. října 1922, Rv. I. 539/22.)

Uveřejněno: Soudcovské listy 1923, čís. 297.

Pro zápis firmy do obchodního rejstříku rozhodna jest toliko povinnost platiti výdělkovou daň v zákoně ze dne 30. června 1921 č. 260 sb. uvedenou, nikoli na okolnost, zda skutečně byla již daň taková přesně vyměřena a zaplácena. Uvedeným koncem změněna byla toliko výše daně pro zápis do obchodního rejstříku rozhodná, nikoli také jiné ustanovení § 7. uv. zák.

(Rozh. ze dne 14. listopadu 1922, R. I. 924/22.)

Uveřejněno: sb. min. sprav. 1922, čís. 222.

Je-li smlouvou společenskou prohlášen za nepřipustný převod závodního podílu společnosti s r. o. na nečlena aktem mezi živými, nesmí osoba, která takto nabyla podílu, třeba ji jednatelé zapsali do knihy podílů, účastniti se valné hromady. Členové protestující mohou žalovati i o výmaz osoby té z knihy podílů.

(Rozh. ze dne 29. listopadu 1922, Rv. I. 238/20.)

Uveřejněno: Česká advokacie 1923, čís. 26.

Ministerstvo není povinno, aby oznámilo soudu, proč podalo námítky proti zápisu společnosti s r. o. do rejstříku, a soud není povolán, aby zkoumal důvodnost námitek.

(Rozh. ze dne 18. ledna 1921, R. I. 63/21.)

Uveřejněno: sb. nejv. soudu sv. III. čís. 871.

Usnesení poručenského soudu, jímž schválena kupní smlouva o poručencově nemovitosti, není oprávněna odporovati třetí osoba, jež za nemovitost více byla nabídla.

(Rozh. ze dne 1. února 1921, R. II. 44/21.)

Uveřejněno: sb. nejv. soudu civ. čís. 902.

Vzájemnost při vydávání movitých pozůstalostí v poměru k Belgii.

Podle sdělení belgické vlády z 28. října 1922 přenechávají belgické úřady československým soudům projednávání movité pozůstalosti po československých státních příslušnících a předávají ji nejbližšímu československému konsulárnímu úřadu k dopravě do vlasti. Vzhledem k tomuto prohlášení upozorňují se soudy, že jest při vydávání movitých pozůstalostí pokládati v poměru k Belgii za zajištěnou vzájemnost podle § 23. nesp. pat., pokud se týče § 8. zák. č. XVI. 1894 (čís. 60.404/22). (Věstník min. sprav. 1923, str. 4.)

K tomu, by věc byla pojata do inventáře, se nevyhledává, by zůstavitel byl jejím držitelem. Stačí faktická moc zůstavitelova nad věcí, třebaš i cizí, a nejistota o tom, patří-li věc osobě třetí.

(Rozh. ze dne 18. ledna 1921, R. II. 415/20.)

Rozhodnutí nejvyššího soudu.

Služební poměr obchodních pomocníků úpadcových se vyhlášením konkursu na jeho jméno nezrušuje, nýbrž trvá dále až do projití řádné výpovědní lhůty, patří tudíž nároky takových zaměstnanců úpadcových za tento čas (od vyhlášky konkursu) k pohledávkám proti podstatě.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu z 21. srpna 1923 Rv I 194/23. Obchodní soud v Praze Cg I 479/21.)

X žaloval konkursní podstatu na zaplacení služného za čas od vyhlášení konkursu do projití zákonné doby výpovědní.

První soud žalobu zamítl s odůvodněním, že když správce podstaty výslovně do služebního poměru za masu nevstoupil a do měsíce z usnesení věřitelského výboru dal žalobci výpověď (§ 25. kon. ř.); třeba nebyla dle zákona, nýbrž předčasná, může žaloba škodu jemu vzešlou požadovati jen jako konkursní věřitel, žádným způsobem ale jako pohledávku podstaty dle § 46. č. 3. konk. ř.

Druhá stolice změnila nález a odsoudila podstatu k zaplacení služného ode dne vyhlášení konkursu (12./9. 1921) až do 31. prosince 1921. Důvody: Ze vzájemného porovnání §§ 25., 46. č. 3. a § 51. č. 2. konk. ř. jde na jevo, že poměr služební zaměstnanců úpadcových vyhlášením konkursu se nezrušuje, nýbrž že trvá dále, že však zejména konkursnímu správci jest volno, aby ve lhůtě jednoměsíční ode dne vyhlášení konkursu poměr ten zrušil, avšak šetře zákonné neb smluvené kratší lhůty výpovědní (§ 25. k. ř.) a že služební nároky zaměstnanců na dobu po vyhlášení konkursu připadající dle § 50. konk. ř. patří ku pohledávkám proti konkursní podstatě (§ 46. č. 3. konk. ř.). Konkurs vyhlášen byl 12. září 1921. Není sporno, že správce dal žalobci, který neměl ujednanou výpovědní lhůtu, dne 30. září 1921 ve smyslu § 20. zák. o obch. pom. výpověď šestinedělní. Přes to však dle předpisu nařízení ze dne 23. června 1921 č. 218 sb. se končil žalobcův poměr služební teprve uplynutím kalendářního čtvrtletí, tedy dnem 31. prosince 1921 (§ 25. konk. ř. a §§ 1. a 20. odst. 1. zák. o obch. pom.). Náleží tedy služební nároky žalobcovy za dobu od 12. září 1921 až do 31. prosince 1921 ku pohledávkám proti konkursní podstatě dle § 46. konk. ř. a musila ta k zaplacení jich dle § 124. a 47. konk. ř. býti odsouzena.

Dovolání správce podstaty zůstalo bez úspěchu. Důvody: Dle § 25. odst. 3. konk. ř. jest otázka, zda správce podstaty vstoupil dnem vyhlášení konkursu do stávajícího již služebního poměru mezi žalobcem a úpadcem, čili nic, řešiti podle zvláštních zákonných předpisů, tedy v našem případě — ježto není spornou povaha služby žalobcovy jako obchodního pomocníka, platí tu ustanovení § 23. zák. z 16. ledna 1910 č. 20. ř. z., jenž ustanovuje, že byl-li služební poměr zaměstnancem již nastoupen, vstupuje konkursní podstata vyhlášením konkursu do stávajícího služebního poměru, smlouvou s úpadcem založeného.

Ovšem může správce podstaty za podmínek § 25. odst. 1. konk. ř. smlouvou vypověděti, což právě v našem případě se stalo dne 30. září 1921. Poněvadž však výpověď nebyla dána 6 týdnů před koncem čtvrtletí, ukončil se nájemní poměr teprve uplynutím dalšího čtvrtletí, t. j. dnem 31. prosince 1921. (§ 20. odst. 1. zák. z 16. ledna 1910 č. 20. ř. z.)

Vstoupil-li však — jak vyličeno — správce podstaty dnem vyhlášení konkursu, t. j. 12. září 1921 do služebního poměru žalobcovy, pak ovšem jest nárok žalobcův na služné ode dne 12. září 1921 do zrušení poměru výpovědí tedy do 31. prosince 1921, pohledávkou proti podstatě ve smyslu § 46. č. 3. konk. ř. a posoudil tedy odvolací soud spornou otázku právní bezvadně.

ZE DNE.

Za dodatečné projednání pozůstalosti přísluší notáři odměna jestliže úhrn ná hrubá hodnota jmění pozůstalostního činí více než 2000 Kč. Rozhodnutí zemského soudu civilního ze dne 11. října 1923 č. j. N. III. 747/23/15.

Notář projednal pozůstalost, v níž hrubá hodnota činila 1465 Kč. Za projednání to nežádal odměny.

Dodatečně vyskytlo se jmění 543 Kč. Týž notář projednal uvedenou pozůstalost dodatečně a účtoval za vše pouze 30 Kč, ač byl oprávněn účtovat 50 Kč. Prvý soudce nepři-

soudil notáři za dodatečné projednání nic, odvolává se na § 3. a 16. vládního nař. ze dne 11. května 1923 č. 102 Sb. z. a n. Notář podal rozklad případně stížnost. Soudce rozkladu nevyhověl a předložil podání jako stížnost zemskému civilnímu soudu v Praze. Ten rozhodl, že stížnosti se vyhovuje, naříkané usnesení se mění a notáři se přisuzuje za dodatečné projednání pozůstalosti částka 30 Kč. — Z důvodů uvádíme: Po názoru rekursního soudu stěžovatel má nárok na odměnu. § 3. cit. nař. ustanovuje, že hodnota rozhodná pro odměnu počítá se při projednání pozůstalosti podle hrubé inventární hodnoty a při dodatečném projednání podle hodnoty jmění nově na jevo vyšlého. § 16. téhož nařízení pak ustanovuje, že nepřevyšuje-li hrubá hodnota pozůstalosti 2000 Kč, nemá notář jako soudní komisař nároku na odměnu za projednání. Výslovně ustanovení pro případ, jaký jest případ tento, totiž, že pozůstalost byla projednana na dvakrát, pozůstalostní jmění původně známé samo o sobě a pozůstalostní jmění později na jevo vyšlé, a dodatečně projednané rovněž samo o sobě nepřevyšují 2000 Kč, ale dohromady obnos ten převyšují, v cit. nař. není; soud rekursní však má za to, že hlavní vůdčí zásadou zákona bylo, aby při pozůstalostech a hrubou hodnotu inventární přes 2000 Kč notáři, jako soudnímu komisaři dostalo se stanovené odměny, přiznati tuto odměnu jen tehdy, když všecko pozůstalostní jmění bylo najednou známo a projednáno, upírati jí však, kdy bylo seznáno a projednáno sukcesivně, předpokládajíc ovšem, že původně i dodatečně pozůstalost projednal týž notář, znamenalo by uplatnění vůdčí zásady ponechati v šanc náhodě, nebo i úmyslnému zatajování všeho jmění pozůstalosti při prvotním projednávání se strany dědiců otevřítí dveře dokořán a posuzovati oba případy v podstatě stejné ve skutečnosti každý jinak. Výsledek takový zákonodárce zajisté nezamýšlel. Proto nutno zajisté i při opětném projednání pozůstalosti týž soudním komisařem hrubou hodnotu jmění se čítati a ze součtu vyměřiti poplatek a omeziti ustanovení § 3. cit. nař. o hodnotě dodatečně na jevo vyšlého jmění na případ, kde původní projednání neprováděl týž soudní komisař a nebo kde po připočtení dodatečného hrubého jmění ke hrubé hodnotě jmění z prvotního projednání nepřekročuje se mez pro určení poplatků za projednání rozhodná.

Notář podal stížnost z důvodů zásadních!

—ý.

Notářsky ověřené plné moci. Okresní finanční ředitelství v Jičíně platebním rozkazem ze dne 21. II. 1923 č. B. A. P. 504 G. R. P. 1126/21 R. V. 14419/21 vyměřilo z prohlášení, jímž T. P. jako plnomocník České banky Union prohlašuje, že koupil částí nemovitostí v Trutnově pro tuto banku — převodní poplatek z toho důvodu, že plná moc naň znějící a datovaná dne 15. IX. 1920 nebyla soudně, nýbrž jen notářsky ověřena.

Ku stížnosti notářem Dr. B. do tohoto platebního rozkazu podané a k zakročení notářské komory Pražské u ministerstva spravedlnosti, dalo zemské finanční ředitelství v Praze výměrem ze dne 18. října 1923 č. 11098:23 p. o. stížnosti místa a zrušilo tento platební rozkaz. Současně sdělilo ministerstvo financí, že povoluje, aby plná moc ověřená notářem byla při posuzování převodů podle bodu 6. písm. c) předběžných podmínek k sazbě popl. zák. ze dne 9. II. 1850 č. 50 ř. z. stavena na roveň plné moci ověřené soudem.

Osobní. Pan ministr sociální péče jmenoval pana JUDra Aloise Z m e k a, notáře v Praze, členem správní komise Všeobecného pensijního ústavu v Praze za účelem vedení správy tohoto ústavu dosazené na základě nař. vl. ze dne 13. září 1923 č. 529 Sb. z. a n.

Vládní osnovu nového notářského řádu obdržeti možno u sekretariátu notářské komory v Praze za poplatek Kč 30.

Zpráva o schůzi odboru »Praha« dne 27. října 1923. Předseda dr. Čulík. Rozhovor o osnově notář. řádu zahajuje jednatel dr. Černý studii o tom, v čem se osnova minist. liší od osnovy pražské komory notářské jednak prospěšně jednak neprospěšně. Debaty se účastní kolegové Ebenstreit, Ponec, Lepšík ml., Lepšík st., Kepler, Heina, Černohorský, Maneth, Pavlíček, pres. Batěk, Čulík, Černý. Spolek kandidátů předložil své požadavky Spolku našemu, což se stalo nedorozuměním.

Pan pres. dr. Batěk podává zprávu o jednání delegace notářské komory pražské (dr. Batěk, dr. Čulík, dr. Černý) v ministerstvu a nastiňuje situaci notářského stavu u nás i v cizině, probírá přednosti vládní osnovy a naznačuje, jakou politiku stav má činiti nyní i v budoucnosti. Pan dr. Batěk mě, velmi šťastný den. Večer stal se skutečně svátkem. Litujeme těch, kteří nebyli přítomni. Mluvil vůdce stavu a Mistr, mluvil